

Sygn. akt XI Ka 546/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Włodzimierz Śpiewła – spr.

Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra.

SO Elżbieta Daniluk

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku

sprawy Z. C.

oskarżonego z art.209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 15 lutego 2013 r. sygn. akt II K 116/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, z czego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. XI Ka 546/13

UZASADNIENIE

Z. C. został oskarżony o to, że: w okresie od 16 marca 2005 roku do 6 września 2007 roku, od 1 stycznia 2008 roku do 30 września 2008 roku w C. w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne upoczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroków sądowych III RC 744/99 i kolejne opieki przez niełożenie na utrzymanie syna A. C. oraz w okresie od 1 stycznia 2008 roku do dnia 13 maja 2011 roku w C. w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne upoczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroków sądowych III RC 744/99 i kolejne opieki przez niełożenie na utrzymanie syna M. C., przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Chełmie wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 roku oskarżonego Z. C. uznał za winnego, tego że w okresie od 26 sierpnia 2005 roku do 18 czerwca 2007 roku, z wyłączeniem okresu od 6 października 2006 roku do 7 października

2006 roku i od 12 marca 2007 roku do 19 marca 2007 roku, w C. w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie w sprawie III RC 744/99 i kolejne opieki przez nie łożenie na utrzymanie syna A. C. oraz w okresie od 26 sierpnia 2005 roku do dnia 13 maja 2011 roku, z wyłączeniem okresu od 6 października 2006 roku do 7 października 2006 roku, od 12 marca 2007 roku do 19 marca 2007 roku, od 19 czerwca 2007 roku do 8 kwietnia 2009 roku w C. w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie w sprawie III RC 744/99 i kolejne opieki przez nie łożenie na utrzymanie syna M. C., przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności; zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych zarówno w zakresie opłaty jak i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, zaskarżając powyższy wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to:

- art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na nieobiektywnej ocenie materiału dowodowego, oparciu ustaleń Sądu tylko na tych okolicznościach, które są dla oskarżonego niekorzystne oraz na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące jej dowolnością poprzez przyjęcie, iż Z. C. miał obiektywną możliwość wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego oraz, że działanie oskarżonego spowodowało narażenie uprawnionych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb, a także na nie przytoczeniu wystarczających powodów, dla których Sąd nie dał wiary dowodom przemawiającym na korzyść oskarżonego m. in. zeznaniom świadka E. P., M. i A. C.;
- art. 167, 169 § 2, 170 § 1 pkt 2 i 3 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie dopuszczeniu dowodu z zeznań świadków D. P. i Z. O. w sytuacji, gdy przeprowadzenie tych dowodów było możliwe, wskazane i istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
- art. 413 § 2 pkt 2 w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. poprzez sprzeczność treści sentencji wyroku z uzasadnieniem polegającą na określeniu różnych orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonego Z. C..

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie Z. C. od zarzucanego czynu bądź wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za uzasadnioną, jednakże nie są trafne złożone w niej wnioski. Tym niemniej skutkiem złożonej skargi było dokonanie odpowiedniej modyfikacji zaskarżonego orzeczenia.

Otóż rację ma skarżący podnosząc okoliczność, iż sąd I instancji w wyroku orzekł karę pozbawienia wolności wyższą, niż ta którą uznał za adekwatną do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu w uzasadnieniu. Dlatego też dzieląc stanowisko zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku, należało zmienić orzeczenie o karze dostosowując jej wysokość do prawidłowych wywodów sądu rejonowego.

Natomiast kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie wykazała, by Sąd Rejonowy procedując w sprawie, dopuścił się obrazy przepisów postępowania, w tym także tych, o których mowa w apelacji, bądź popełnił inne uchybienia takiego rodzaju, że dyskwalifikowałyby one trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wnikliwie i rzetelnie, a poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i wyprowadzone wnioski znajdujące swoją konkretyzację w dyspozytywnej części wyroku, są konsekwencją kompleksowej oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Ocena dowodów dokonana została z uwzględnieniem reguł, o jakich mowa w art. 4, 7 i 410 kpk, a więc jest wszechstronna, obiektywna oraz poprawna pod względem logicznym i faktycznym.

Tok rozumowania Sądu został zaprezentowany w pisemnych motywach wyroku, które odpowiadają wszystkim wymogom art. 424 kpk, w szczególności wskazują które dowody i dlaczego zostały obdarzone wiarą, a którym i z jakich przyczyn ten walor został odmówiony.

Wywody skarżącego mają charakter wyłącznie polemiczny, sprowadzają się bowiem do prostego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Rzecz jest jednak w tym, że zabieg ten faktycznie nie wykazuje wadliwości zapadłego rozstrzygnięcia, i jako taki, musi pozostać bezskuteczny.

Nie doszło także do obrazy art. 170 kpk, ani do naruszenia prawa do obrony, gdyż w obu tych kwestiach sąd rejonowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcia. I tak słusznie sąd uznał, że nie ma powodów by przeprowadzać dowodów z zeznań wskazanych przez oskarżonego świadków w sytuacji, gdy ich zeznania nic istotnego do sprawy nie mogły wnieść. Z kolei zapowiedzi oskarżonego o zamiarze ustanowienia obrońcy okazały się jedynie deklaracjami, które nie zostały spełnione, a zatem brak podstaw do stwierdzenia, iż jego prawo do obrony zostało realnie ograniczone.

Właściwa była także decyzja sądu rejonowego o odmowie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, ponieważ uznanie za pozytywną prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego przekreśla jego wcześniejsza karalność i niepoprawność jako sprawcy wielokrotnego.

Dlatego też wyrok należało zmienić we wskazanej wyżej części, a wobec braku innych uchybień, w pozostałej części utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w treści art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 624kpk.

Z powyższych powodów orzeczono jak w wyroku.